

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 28

สายชลตื่นตะลึงเพราะความตกใจ ดันรนจะลุกขึ้น แต่เจ้าของลำแขนแข็งแรงที่พาดผ่านหลังกดเธอให้หมอบราบลงกับพื้นก้นครองสติไว้ได้ สีหน้าของเขาเครียดลง ด้วยศรัทธาที่ก้มต่ำ เขาเหลือบตามองหาที่มาของเสียงและลูกปืนที่ผ่านไปอย่างเฉียดฉิว

“อะไรกันยอด ใครยิงเรา”

เธอรัวคำถาม ได้รับเพียงคำตอบสั้นๆ

“ผมไม่รู้”

หัวใจเธอรัวแรงอย่างหวาดหวั่น “หรือจะเป็นพีเชษฐ์”

พุดพลาฟมกศรัทธาขึ้นอย่างลึมตัว มือของชายหนุ่มรีบจับกดไว้พร้อมๆ กับที่เสียงปืนระเบิดกังวานขึ้นอีกหนึ่งนัด

...เปรี้ยง... กระสุนฉีกเศษไม้ใกล้ๆ ปลิวกระจายกระจาย

“เราต้องหนี”

“หนีไปทางไหน ที่รถหรือ” สีหน้าคนถามแตกตื่น

คนฟังมองไปรอบๆ น้ำเสียงเครียด ตอบหนักๆ ว่า

“ไม่ได้ มันอยู่ไกลเกินไป ซ้ายยังเป็นทีโล่ง”

“ยอด..!”

สายชลกรีดเสียงเมื่อเห็นร่างของชายสามคนโผล่ออกมาจากที่ซ่อน มีปืนถืออยู่ในมือ ต่างพากันเคลื่อนเข้ามาทางตัวบ้าน

“ว๊ิง...! สายชล... ว๊ิง...!”

เสียงสั่งดังขึ้นทันที พร้อมกับมือแข็งแรงจุดกระซอกให้เธอลุกขึ้นแล้วผลักใสออกไปข้างหน้า เขาเสียเวลารูบหนึ่งคว้าวานที่วางอยู่ในทาง พร้อมๆ กับที่มีเสียงปืนดังขึ้นอีกหนึ่งนัด ร่างสูงชวดชนิดหนึ่งก่อนจะวิ่งตามเธอติดๆ

สายชลวิ่งถลาไปข้างหน้า เสียงปืนทำให้สะดุ้งสุดตัว ตกใจจนขวัญหนี ทว่าอีกอึดใจเดียว มือของคนทีวิ่งตามมาจนนำขึ้นหน้าก็คว้ามือเธอ จุดให้วิ่งตามไปจนถึงตีนเขา ทั้งจุดทั้งลาก ทั้งผลักใสให้เธอเคลื่อนตะกายไปข้างหน้า ซุกซ่อนปืนปายเข้าไปในพุ่มพฤษ์และโชดหิน

เสียงปืนเงียบลงแล้ว นอกจากเสียงหอบหายใจของคนทั้งสอง เสียงกึ่งไม้เคลื่อนไหว แหวกออกแล้วตึกลับเมื่อถูกปล่อย เสียงฝีเท้าและก้อนกรวดหินที่ถูกน้ำหนักตัวของคนทั้งสองเหยียบจนกลิ้งไหลลงเป็นพักๆ แล้ว สายชลยังได้ยินเสียงตะโกนพุดกันของผู้ชายข้างล่างดังมาแว่วๆ พวกเขากำลังตามขึ้นมา แม้จะเข้าไปบ้าง แต่ว่าสายชลรู้สึกเหมือนมันเคลื่อนอยู่ใกล้ๆ ราวกับเงาร้ายที่ไม่อาจสลัดพ้น

มือแข็งแรงของคนข้างๆ ดึงเธอให้หยุด มองหาทิศทางพลาฟมก

“กำลังจะมีดี เราจะต้องหาที่ซ่อน”

เธอหอบหายใจอย่างเหน็ดเหนื่อย ตื่นเต้นและหวาดหวั่น มือข้างนั้นเริ่มดึงอีกครั้ง พาเดินเข้าสู่พุ่มพฤษ์ หนทางแคบเล็กเต็มไปด้วยต้นไม้รกรกริมและโชดหิน ต่างยกแขนขึ้นบังใบหน้าขณะบุกฝ่าเข้าไป กิ่งไม้และหนามไหนทั้งดีและชูดชวนจนเจ็บแสบแปลบปลาบ

คราใดที่หยุด ก็จะได้ยินเสียงพุดกันโหวกโหวก เสียงกึ่งไม้หักเป็นระยะ มีเสียงสบถสาบานด่าทอกัน ที่ยิงพลาดหมดทั้งสามนัดก่อนหน้านี้

“ไปอีก อดทนหน่อย”

เสียงบอกดังอยู่ข้างๆ พร้อมกับร่างที่ประชิดข้างกายเคลื่อนไหว ดันเธอไปข้างหน้า ฝ่าดงรกที่แทบจะไม่มีหนทางว่างๆ ราบเรียบให้เห็น เธอเหยียบลงบนกองใบไม้ บางตอนเป็นหลุมโคลนแฉะๆ

ทางเริ่มสูงขึ้น สายชลต้องดึงตัวเองขึ้นไป คนที่พยุ่งข้างหลังกระซิบสั่งว่า

“อย่าดึงกิ่งไม้ มันจะสะบัดเป็นที่สังเกตเห็น จับกิ่งที่แข็งแรง ระวังมันจะหัก”

สายชลรู้สึกเจ็บแสบไปหมด ครั้งแล้วครั้งเล่าที่กิ่งก้านของพฤษ์

ไม้พาดกรีดผ่านเนื้อหนัง ทั้งใบหน้า มือและแขนขา เช่นเดียวกับคมแห่ง ตะปุมตะป๋าของโชดหิน ซึ่งเธอต้องปีนป่ายผ่านไปครั้งแล้วครั้งเล่า

“ระวังข้อเท้า อย่าก้าวพลาด ถ้าแผลงหรือหักคุณจะหนีไม่รอด”
เสียงเตือนยังกระชั้น เธอจำจนขึ้นใจ
อย่าดึงกิ่งไม้...ระวังข้อเท้า...

ดวงอาทิตย์ลับจากขอบฟ้าแล้ว ภาพรอบข้างมัวสลัว อากาศ เริ่มจะเย็นแต่เธอกลับรู้สึกร้อนรุ่ม เหงื่อไหลลงไปตามใบหน้าและหลัง ไหล

“อดทนอีกหน่อย ประเดี๋ยวก็มีดแล้ว”

เสียงหนักๆ ปรลอบเป็นระยะ เธอนึกไม่ออกว่าหากมีดแล้วจะดี ขึ้นอย่างไร แม้การตามจะยากลำบาก แต่การหนียิ่งลำบากกว่า

แต่ว่าอีกฝ่ายกลับเต็มไปด้วยความเชื่อมั่น ดึงแขนเธอให้ก้าวตาม สายชลได้แต่เหนื่อยหอบ เมื่อไรที่หยุดเพื่อมองหาทิศทาง เสียง ก้าวเท้าสวบสาบ เสียงกิ่งไม้หักและเสียงพุดพิมของฝ่ายที่ติดตามก็ จะดังเป็นระยะ

“พวกเขาจะฆ่าเราจริงๆ หรือ” เธอกระซิบถามอย่างหวาดหวั่น อีกฝ่ายตอบสั้นๆ “คงใช่”

“ทำไมล่ะ”

“ไม่มีคำตอบ”

“ถ้าเป็นพีเชษฐ์ ฉันก็อยากจะพุดกับเขา”

“ไม่ว่าจะเป็นใคร เขาไม่ให้โอกาสเราได้พุดหรือ เขาจะยิงก่อน คุณจะเสียงหรือ”

“พีเชษฐ์คงจะไม่โหดร้ายอย่างนั้น” เธอพุดทักๆ ที่ไม่มั่นใจ

“อาจจะไม่ใช่คุณเชษฐ์ก็ได้”

“งั้นใคร”

“ผมไม่รู้”

สายชลสั่นเทาจนต้องกอดอกไว้แน่น ใครกันนะอยากจะทำเธอ และยอด เป็นเชษฐ์...หรือนายมุง... มีคนงานอื่นอีกใหม่ที่เกลียดยอด ถึงเพียงนั้น... หรือไม่อย่างนั้นเขาอาจจะเคยมีเรื่องกับใครมาก่อนที่จะ เข้ามาอยู่ในไร่ และในระหว่างที่ทำงานอยู่ด้วยกัน มีทางบ้างไหม ที่เขาไปมีเรื่องไว้กับใครในขณะที่ไม่ได้อยู่ในสายตาของพวกเขา

กิริยาอาการและสีหน้าท่าทีของเธอทำให้ประกายตาของชายหนุ่ม อ่อนโยนลง สวมกอดเธอไว้อย่างปรลอบโยน สายชลรู้สึกว่าได้สัมผัส กับอะไรบางอย่างที่เปี่ยมและเหนียวเหนอะ เธอถอยออกมาแล้วก็ต้อง อุทานด้วยความตกใจ แขนของเขามีเลือดซึมจนเปื้อกแขนเสื้อยื ดสีเข้ม

“ยอด... ยอดถูกยิงนี่”

“นิดหน่อยเท่านั้น มันเพียงแต่ถากไป” เขาพุดอย่างไม่ใส่ใจ “ช่างมันเถอะครับ”

เธอหน้าซีด มือสั่นเสียงสั่นอย่างร้อนใจ

“เราจะต้องห้ามเลือด”

“อีกประเดี๋ยวก่อน ตอนนี้ยังไม่ปลอดภัย” เขาเริ่มดึงให้เธอออก เดิน “เราจะไปทางนั้น.... มันอาจจะลำบากแต่ก็ตามได้ยากเช่นกัน

“แต่ลูกปืนไม่ต้องปีนป่ายเหมือนอย่างเรานะ”

“ถ้ามีดพวกมันก็ยังไม่ถูกหรือครับ”

เธอปีนป่ายไล่ตามร่างสูงใหญ่ของผู้นำทาง ทั้งเหน็ดเหนื่อย เมื่อยล้าและเจ็บปวด เธอถูกกิ่งไม้ตีใบหน้าและแขนขาครั้งแล้วครั้งเล่า บ่อยครั้งที่ก้าวพลาดลื่นไถลลงไปพร้อมกับที่หนามไหนด ขูดเขินของ ก้อนหินขูดรูดเสื่อผ้าและเนื้อหนังจนถลอกปอกเปิก มีรอยเลือดซึมซิบๆ ไปทั่ว

เธอไม่กล้าบ่น ไม่โอดครวญ ก็คนถูกลูกกระสุนยังไม่พุดอะไร แม้สักคำ

เขาดึงเธอให้หลบอยู่ในมุมหนึ่ง อ้อมแขนที่โอบกอดทำให้รู้สึก อบอุ่นใจ พอหยุดเคลื่อนไหว เธอก็แว่วเสียงกิ่งไม้หัก เสียงก้อนหิน ลื่นไถล และเสียงคนพุดกัน รวากับเงามัจจุราชกำลังติดตามมาอย่าง ไม่ลดละ

“เราจะไปรอดไหมจะยอด” เสียงกระซิบบอกความหวาดหวั่น

“หรือว่าเราจะต้องตาย”

คนตอบกับมีท่าทีหนักแน่น น้ำเสียงมุ่งมั่น

“เราจะต้องรอดชีวิตครับ คุณสายชล มันเป็นเกมส์เท่านั้น
เกมส์ที่กำหนดให้เราถูกตาม แต่เราจะต้องเป็นฝ่ายชนะ”

เขานึกแขนเสื้อให้ขาดออก ฉีกมันจนขาดเป็นริ้วแล้วส่งให้เธอ
ในท่ามกลางความสลัว สายชลเห็นรอยเนื้อใหม่ฉีกขาดมีเลือดแห้ง
เกรอะกรังและยังไหลซึมอยู่เรื่อยๆ

“รัดลงไปทีแผล”

เธอต้องกลั้นใจ คาดแถบผ้าลงบนปากแผลลวนอ้อมไปผูกไว้อีก
ด้านหนึ่ง

“ดึงให้แน่น... แน่นอีก...”

เธอทำตาม มือกระตุกนิดหนึ่งเมื่ออีกฝ่ายนี้หันหน้าทำเสียงฮึดเบาๆ

“เจ็บหรือ” เธอถามอย่างใจเสีย

เขาตอบว่า “นิดหน่อยเท่านั้นเองครับ”

“เราจะทำยังไงกันต่อไปจะรอด”

“ผมจะหาที่ที่ปลอดภัยให้คุณ แล้วต่อจากนั้นผมจะล่ามันบ้าง”

เสียงพูดหมายมาด ปรกาศตาของคนพูดวาววับ สายชลรู้สึก
หนักอึ้ง เขาพูดว่ามันเป็นเกมส์ซึ่งเขาจะต้องชนะ กิริยาท่าทางราวกับ
นายพรานผู้หิวกระหาย หรือว่าภาวะที่คับขันนี้จะกดดันจนสติ และ
สัมปชัญญะของเขาบิดเบือนไปอีกแล้ว

นานมาแล้วที่ความทารุณโหดร้ายของฉากรบที่เขาได้ประสบซ้ำๆ
ได้จุดกระชากสติสัมปชัญญะของเขาให้บิดเบือนจนต้องถูกควบคุมอยู่ใน
โรงพยาบาลโรคจิตเป็นเวลานาน แม้ตลอดเวลาหลายเดือนที่ได้รู้จักกัน
ชายหนุ่มจะไม่เคยแสดงกิริยาอาการของคนบ้า แต่ว่าในเวลาที่เขาต่อสู้
ก็ดูเหมือนว่าเขาจะไม่คำนึงถึงสิ่งใดนอกจากล้มอีกฝ่ายหนึ่งลงให้จงได้
ดวงตาคู่นั้นก็เช่นกัน ที่บางครั้งส่งประกายดุคั่นวาววามจนน่าหวาดหวั่น
สายชลกังวลใจว่าเขากำลังมีสติไตร่ตรองที่ครบถ้วนหรือไม่ หรือว่า
กำลังก้าวไปตามจังหวะของความกระหายอยากจะล่า... และฆ่า... ซึ่ง
หากว่าเป็นเช่นนั้นจริง ก็ไม่แน่ว่าเขาและเธออาจจะต้องทิ้งชีวิตไว้ที่นี่

“ยอดแน่ใจว่าจะจัดการกับพวกมันได้หรือ เราไม่มีอาวุธนะ”

“เรามีขวานนี้ยังงี้ล่ะครับ” เขาตอบอย่างอาจหาญ “กับ
ความมืดและการคาดไม่ถึงของพวกมัน เราจะต้องลงมือให้เร็วที่สุด
หากรอช้าพวกมันจะตามกันมา และถ้าวรอกถึงเข้าเราก็จะต้องตายแน่ๆ”

เธอถอนใจ

“ยอดจ๊ะ ในเมื่อยอดเคยชินกับความมืดและป่าเขา ยอดก็หนีเอา
ตัวรอดไปเถอะ อย่าเสี่ยงกับพวกมันเลย แล้วก็ไม่ต้องเป็นห่วงฉันด้วย
ไม่ว่าพวกมันจะเป็นใคร ไม่มีเหตุผลอะไรที่พวกมันจะฆ่าฉัน ฉันไม่
คล่องแคล่วเหมือนยอด มีแต่จะคอยถ่วงให้ล่าช้าเป็นภาระ”

ฝ่ามือใหญ่ที่ได้รูปสววยประคองใบหน้าเธอ

“ผมจะไม่หนี ผมจะดูแลคุณสายชล เราเคยพูดกันไว้จำไม่ได้
หรือครับ”

“แต่นี้มันเป็นเรื่องของความเป็นความตายนะ ฉันยอมให้ยอด
เสี่ยงไม่ได้”

“สำหรับผม ไม่มีความแตกต่างระหว่างคำว่าเป็นกับตาย มา
นานนักหนาแล้ว”

เธอชบหน้าลงกับอกอีกฝ่าย หายใจสะท้อน หาวสั้นลึกลงไป
ถึงหัวใจ

“แต่ว่าฉันกลัวยอดจะตาย ฉันคงทนไม่ได้.....”

“เข้มแข็งไว้... คุณสายชล”

เสียงปลอบอ่อนโยน แล้วเขาก็ขยับตัว “ไป” ก่อนจะดึงให้เธอ
เริ่มออกเดิน

สายชลเดินตามไปอย่างไม่ย่อท้อ ทั้งที่มือเท้าเจ็บปวดจนระบม
เนื้อหนังถลอกปอกเปิก เสื้อผ้าฉีกขาดเป็นริ้วรอยไปหมดทั้งตัว เสียง
คนตามเงียบลง แต่ต่างก็รู้ดีว่ายังไม่ปลอดภัย ทั้งจะหวนกลับลงไป
ทางเก่าก็ไม่ได้ พวกมันคงจะหยุดรอคอยอะไรสักอย่างอยู่ที่ไหนสักแห่ง

อดีตนายทหารหน่วยรบพิเศษผู้เจเน พาเธอเคลื่อนที่ไปข้างหน้า
สูงขึ้นไปบนเขา หยุดเป็นพักๆ เพื่อมองสำรวจพื้นที่ ในที่สุดก็มาหยุด

ที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ที่หนาแน่นด้วยกิ่งใบ ชายหนุ่มมองขึ้นไปข้างบนก่อนจะหันมาบอกเธอว่า

“ผมจะปีนขึ้นไปดู”

เธอทรุดกายลงนั่งอย่างหมดเรี่ยวแรงขณะที่ร่างสูงโหนตัวขึ้นไปบนลำไม้ เขาเกร็งข้อ เหวี่ยงตัวเองสูงขึ้นไปเรื่อยๆ ก่อนจะหายเข้าไปในเงาของพุ่มพฤษภ

สายชลเงยหน้าเขม่นมอง แต่ยังไงๆ ก็ไม่เห็น เธอรู้สึกหนาวเหน็บจนต้องกอดอกไว้ อีกครู่ใหญ่เขาก็ไต่ลงมากระซิบเรียก

“คุณสายชล คุณจะต้องขึ้นมาข้างบนนี้”

“ขึ้นหรือ”

เธอมองหาหนทาง มือที่แข็งแรงก้มลงมาจุดมือดึงขึ้น เธอปีนเองบ้าง ถูกจุดถูกดึงขึ้นบ้าง สูงขึ้นไปเรื่อยๆ หัวใจเต้นตึกตักโครมคราม ครั้นหยุดมองลงไปก็ไม่พบอะไรนอกจากความมืดที่เว้งว่าง เสียงขริมกระซิบบอก “อย่ามองลงไป”

เธอรีบเงยหน้าขึ้นทันที ปีนตามแรงจุดที่ดึงให้สูงขึ้นเรื่อยๆ จนถึงช่วงที่กิ่งลำที่แข็งแรงแยกเป็นง่าม เขาบอกให้เธอนั่งในท่าที่สบายแล้วใช้เส้นเถาวัลย์ที่ดึงม้วนไว้ในระหว่างทางผูกโอบไปมาพันตัวเธอ กักไว้ตรงกลางระหว่างง่ามไม้ ทดลองดึงครั้งแล้วครั้งเล่าว่าไม่ขาดหลุด

“คุณรอที่นั่นนะ นั่งรอเจียบๆ อย่าส่งเสียง คุณจะหลับก็ได้ แต่พยายามอยู่หนึ่งๆ อย่างขยับตัว”

“แหม เวลาอย่างนี้ใครจะหลับ”

“คุณอาจเปลี่ยจนเผลอหลับ และก็ไม่ว่านานเท่าไรกว่าผมจะกลับมา”

“แต่ว่ายอดจะกลับมาใช่ไหม”

เธอถามอย่างคาดคั้น เสียงขริมๆ ตอบว่า

“ถ้าไม่ตายผมจะต้องกลับมา แต่หากผมตายจริง ผมหวังว่าพวกนั้นจะไม่ตามมาฆ่าคุณ ยิ่งไงก็ตาม อย่าลงไปจนกว่าจะเห็นความปลอดภัย”

เขาบีบมือเธอคล้ายจะส่งเสียง “ผมไปละ”

“ระวังตัวให้ดีนะ”

“ผมรักคุณ... โปรดจำไว้ด้วย”

“โธ่ยอด...” สายชลเกือบจะสะดุ้ง

เธอมองตามอย่างห่วงใย ร่างสูงใหญ่ไต่กลับลงไปอย่างรวดเร็ว สายชลรู้สึกเหมือนหัวใจได้หลุดลอยตามไปด้วย เธอมองผ่านพุ่มพฤษภ.. ในท่ามกลางความมืดแว่วเสียงเคลื่อนไหวเบาๆ ขณะที่เงาดำเคลื่อนไหวเร็วๆ หายไป

เธอชะเง้อมองหา พยายามเพ่งสายตาเท่าใดก็ไม่พบ

“เจ้าประคุณเอ๋ย ขอให้คุณพระคุ้มครองยอดด้วย อย่าได้เป็นอะไรไปเลย” เธอภาวนา แล้วน้ำตาก็เริ่มไหลปรี่

หันมองไปรอบกาย เธอถูกห้อมล้อมด้วยกิ่งใบของต้นไม้ มองเหนือขึ้นไปข้างบนผ่านกิ่งก้านที่ครครึมยังสามารถเห็นดวงดาวประปราย เธอไม่เห็นพระจันทร์ ทั้งที่ไม่ใช่ข้างแรม อาจจะถูกบดบังอยู่ตรงไหนสักแห่งเบื้องหลังต้นไม้และภูเขา แมลงกลางคืนเริ่มส่งเสียง...ยังไม่ตึกนักแต่ว่าอากาศเย็นลงทุกขณะ ช้าแรกผ่านผิวเข้าไปเยะเยือกอยู่ในหัวใจ

เวลาช่างผ่านไปอย่างเชื่องช้าทุกซ์ทรมาณ เธอรู้สึกเจ็บปวดเมื่อยลำและหัวน้กแล้ว เธอถูกความมืดปิดตาไว้ ถูกกลบสองหูด้วยความเงียบสลบกับเสียงแมลงป่า นี่เองเขาจึงพูดกันว่าเวลาในนรกช่างยาวนานนัก เธอกำลังอยู่ในนรกแท้ๆ

เธอแนบร่างกับลำใหญ่ของต้นไม้ หนาวเหน็บจนปากสั่น จับตามผิว ปวดระบมกล้ามเนื้อไปหมดทั้งร่าง ครั้นเวลาผ่านไปเธอก็เริ่มปวดในหัวแล้วรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ เปลือกตาหนักขึ้นทุกที ประสาทและสติที่ขมวดเขม็งมาตั้งแต่เย็นย่ำเริ่มเลอะเลือนก่อนที่เธอจะเผลอหลับไป

เธอฝันเห็นยอด

ด้วยสำนึกที่เต็มไปด้วยความกังวลและห่วงใย.....